
Květy v poušti

...

Arabella otevřela oči a zaječela hrůzou. Po nohou a chodidlech jí lezli mravenci. Vyskočila, začala divoce dupat, plácát se po nohách a vřeštět. Cítila, jak ji mravenci bolestivě štípají, a zuřivě se jich snažila zbavit. Zapřísáhla se, že si v téhle nechutné poušti už nikdy nelehne. Nabrala hrst písku a otřela si jím nohy, aby odstranila poslední mravence, a dopajdala ze stínu stromu na pálicí slunce. Jakmile se podívala na svoje nohy, vyděsila se. Bílou kůži pokrývaly ošklivé červené bulky, jež svědily a bolely. Dívka se rozplakala zoufalstvím. „Já chci jít domů,“ vzlykala. Toužila po pohodlí své postele a bezpečném útočišti, které představoval dům v Londýně. „Jak se tohle mohlo stát?“ ptala se sama sebe. „Jak je možné, že jsem skončila tady a sama? Přece tu nemohu... zemřít!“ Představila si, že někdo po letech najde její kostru, a rodiče se nikdy nedozvědí, jak jejich dcera skončila. Příšerné pomyšlení. Nepříjemně si uvědomovala okolní ticho. Co když kolem projel vlak, zatímco spala, a ona ho neslyšela? Slunce nemilosrdně pražilo a ona marně pátrala po kolejích. Nejprve se vydala jedním směrem, potom druhým. Cítila, jak ji pálí kůže na pažích, ale pod strom usednout nemohla, protože tam řádili mravenci. Točila se jí hlava a trápila ji žízeň. Vzpomněla si na oschlý chléb, jímž ve vlaku pohrdala. Nyní by za něj dala cokoliv. A za sklenici vody. Klidně by upsala duši ďáblu.

Krátce po poledni se zhroutila. Rozpálený vzduch rozehrál svoje kejkle a šálil její smysly. Několikrát se jí zdálo, že vidí přijíždět vlak, a zmocnilo se jí vzrušení. Ztratila ponětí, jakým směrem se ubírá, a tak se pohybovala v kruzích. Štípance od mravenců pálily a svědily, rozbolela jí hlava.

Položila se na rozpálenou zemi. Nepochybovala o tom, že zemře, ale nebyly jí žádné slzy, aby mohla plakat. Zavřela oči, neboť ji pálily, jak do nich stékal pot. Rty měla opuchlé, popraskané a spálené sluncem. Jazyk se v ústech proměnil v kus suché kůže. Schoulila se do klubíčka a naslouchala děsivému tichu, jež tu a tam narušilo bzučení much. Vtom zaslechla prasknout větvičku. Představila si smečku divokých psů, kterou zahlédla z vlaku. Určitě se blíží, aby hodovali na jejím těle.

„Ještě nejsem mrtvá,“ zamumlala otupěle. Otevřela jedno oko a zašlhalala do slunečního světla. Skláněla se nad ní tmavá postava. Arabella zalapala po dechu. Natáhla ruku, aby si zastínila oči, a zaostříla. Zírala na ni černá tvář. Měla velmi široký plochý nos, jenž jí propůjčoval divokost, kterou nikdy dřív neviděla, a tmavé okouzlující oči. Obličej rámovaly kudrnaté vlasy. Na širokém čele a lícních kostech se skvěly jakési značky vyvedené okrovým barvivem. Dívka vyděšeně třeštila zrak a k jejím uším doléhaly hlasy, kterým nerozuměla. Na okamžik ji napadlo, že blouzní. Určitě má úžeh!

Zjevení ji zčistajasna dloublo holí do žeber a zazněl ostrý rozkaz. Divoch se tvářil zlostně. Arabella se lekla a neohrabaně se posadila. Vzápětí zjistila, že je obklopena nepřátelsky se tvářícími domorodci. Vůbec se nepodobali těm z Marree, kteří se naopak vlídně usmívali. Nadechla se a jala se křičet z plných plic. Austrálci – bylo jich osm – ucouvli. Radili se mezi sebou rychlým jazykem. Dívka neměla ponětí, že ji považují za duševně zaostalou. S námahou se postavila. Ačkoliv umírala strachy, byla přesvědčená, že další krok, který podnikne, rozhodne o jejím životě či smrti, a tak se je pokusila zahnat na útěk obyčejným řevem. Doufala, že si nevšimnou, jak se jí chvěje hlas. „Držte se ode mě dál! Jestli mi ublížíte, můj otec vás nechá zastřelit!“ Muži z kmene Arrernte nechápavě pohlédli jeden na druhého. „Bláznivá žena,“ pronesl Djalu, nejstarší z nich, v rodném jazyce. Zaujal ho dívčin obličej spálený sluncem a pokrytý puchýři. „Vypadá jako opečený emu,“ poznamenal se smíchem.

I ostatní se rozesmáli, ovšem namítli, že na ní není moc masa. Arabella netušila, co si má myslet. Vysmívají se jí snad?

„Co s ní uděláme?“ zeptal se jeden z mužů Djalua. „Brzy tu zemře.“

„Kde se tady vzala?“ nechápal druhý. Připojily se k nim dvě ženy s dítětem, které k Arabelle přistoupily zezadu.

„Musí být z Marree,“ usoudil Djalu. „Ale netuším, jak se dostala tak daleko.“ Napadlo ho, že ji vyhnali z města, protože je blázen. Anebo odtamtud odešla a ztratila se.

Arabelle se honily hlavou všemožné věci. Pohlédla na svoji noční košili, jež byla dole roztrhaná, neboť se neustále zachytávala o trnité křoví. Zkřížila paže na prsou, aby zakryla drobná ňadra. Nepříjemně si uvědomovala, že jí chybí spodní prádlo. Vtom si všimla, že domorodí muži na sobě nemají nic kromě nevelkého kousku zvířecí kůže, zakrývajícího intimní partie. Jelikož nahého muže nikdy neviděla, styděla se a připadala si ponížena. Znenadání se jeden z nich otočil a ukázal jí úplně nahý zadek! Vypískla zděšením. Otočila se na

patě a chystala se utéct, ale hned nato se zarazila, neboť stanula tváří v tvář jakýmsi ženám.

Na okamžik se zaradovala. Napadlo ji, že by se nad ní mohly slitovat. Ale pak si všimla jejich obnažených prsů, což pro ni byl další šok. Zrudla, avšak obličej měla natolik spálený sluncem, že nikdo nezaznamenal žádný rozdíl. Ženy měly spodní část těla zakrytou zvířecí kůží a jedna z nich nesla malé dítě, jež na Arabellu nechápavě zíralo obrovskými hnědými očima. Byl to chlapeček. Poználo se to snadno, protože byl úplně nahý. Arabellu ihned napadlo, že domorodci jsou velmi primitivní, což znamená, že její potíže nekončí.

Jeden z mužů jí zezadu položil ruku na rameno. Poplašeně nadskočila. Kvapně se otočila a shledala, že Austrálec svírá v dlani ulomenou větev a zvedá ji nad hlavu. Arabella se domnívala, že se jí chystá udeřit, proto zapíštěla z plných plic, čímž opět všechny vyděsila. Nato se pokusila utéct.

Djalu rozkázal mužům, aby hnali dívku požadovaným směrem, jenže Arabella se domnívala, že je to součást jejich zlomyslné hry a oni ji schválně trápí. Jakmile se rozběhla jinam, mladý domorodec ji zahnal zpátky. Po celou dobu ječela jako šílená, neboť si myslela, že ji chtějí znásilnit a zabít. Představovala si, jak vaří a pojídají její maso, a dovolávala se tatínka.

Austrálci nepochybovali o tom, že se pomátla na rozum, ale dál sledovali svůj cíl. Jelikož poraněný kotník Arabelle bránil v rychlejšímu pohybu, hravě s ní drželi krok.

Po dvaceti minutách zběsilého pajsání a poskakování dívka padla na kolena. Byla vyčerpaná, ničilo ji vedro a točila se jí hlava. Stěží popadala dech. „Dejte mi vodu, prosím,“ kvílela. Byla tak dehydratovaná, že nemohla pokračovat v chůzi. Ukázala si na ústa, aby ji pochopili. „Vodu, vodu,“ prosila.

Domorodci se mezi sebou poradili. Arabelliným uším zněl jejich rozhovor jako hádka. Potom jeden z nich poodešel zhruba o čtyři metry dál a začal hloubit jámu pod jedním z keřů. Dívka neměla ponětí, proč to dělá. Avšak měla takovou žízeň, že se o to nestarala. Byla přesvědčená, že zemře. Pouze doufala, že smrt přijde rychle.

O několik minut později ji aboridžinec táhl k jámě, kterou vyhloubil. Arabella křičela jako pomínutá, neboť se domnívala, že se jí chystá pohřbít zaživa. Žebroula o milost. Ale ke svému úžasu objevila v díře vodu. Sice nebyla moc čistá, avšak radost jí nezkazila. Nabrala ji do dlaní, navlhčila si ústa, a pak spolkla několik doušků. Několik minut žíznivě pila. Ani jí neva-

dilo, že voda chutná příšerně. Potom si omyla zpocený krk. Na krátko pocítila báječný chlad. Když vzhledla, v dáli cosi spatřila. Nad pouští se tetelil rozpálený vzduch a všechno křivil, ale jí se zdálo, že má před sebou nějakou budovu a stromy. Jistě jí šálí zrak. Kolikrát si jenom představovala, že vidí přijíždět vlak? Opět jí cosi dlobblo do zad. Otočila se a spatřila, že se jí domorodec dotýká tupým koncem oštěpu. Nejstarší z mužů, Djalu, na ni cosi křičel. Ukazoval směrem, kterým pohlížela, a kde se domnívala, že vidí budovu a stromy. Bylo to daleko a oslepovalo ji žhnoucí slunce. Arabellu napadlo, že jí mámí fata morgana, ale zdálo se, že si aboridžinec přeje, aby se vydala tím směrem.

Vtom ji něco napadlo. „Alice Springs,“ vyhrkla. „Je to Alice Springs?“ Dokáže dojít tak daleko? „Mami, tati,“ zamumlala, „jdu za vámi.“ Neměla ponětí, kudy vedou koleje, ale nestarala se o to. Nějakým zázrakem se jí podařilo dostat do cíle.

Pokoušela se spěchat, ale připadala si slabá jako čerstvě narozené kotě. Omdlávala hlady, ale pokud se jí podaří dostat do Alice Springs, rodiče se o ni postarají. Plahočila se pískem, tu a tam popoháněná tupým koncem kopí. Zlostně se obrátila k jeho majiteli, avšak při pohledu do jeho obličeje upustila od další vzpoury. Působil děsivě. Raději mlčela a přidala do kroku.

„Počkej, až se můj otec dozví, jak ses ke mně choval,“ vyhrožovala vzdorovitě. „Nechá tvoji kůži přibít ke stromu.“ Věděla, že jí muž nerozumí, ale přinejmenším si ulevila. Avšak dávala si pozor, aby její hlas nezněl výhružně.

Když se přiblížili k osadě, Arabella spatřila datlové palmy a velbloudy. Palmy vytvářely dojem stinné oázy. Dívka byla tak zesláblá, že stěží pohybovala nohama, avšak toužila dostat se do stínu. Žár rozpáleného písku prostupoval tenkými podrážkami pantoflů a páčila ji chodidla. Poštípané nohy svědily a v hlavě nesnesitelně tepalo. Před očima se jí dělaly mžitky. Byla si jistá, že nedokáže k budovám dojít, avšak domorodci jí nedopřáli odpočinek. Pokaždé, když padla na kolena, ji zase vytáhli na nohy.

Cesta do města trvala věčnost. Jakmile se dostatečně přiblížili, začalo Arabelle připadat povědomé. Sotva spatřila koleje a nástupiště, uvědomila si, že je to Marree. Přemohlo ji zklamání a zoufalství. Tolik doufala, že se tu setká s rodiči. Když míjela „oázu“, spatřila muže v turbanu, jak klečí na rohožích rozložených pod palmami, sklánějí hlavy a modlí se. Všichni se obraceli jedním směrem. Bílá dívka, již přiváděli do města aboridžinci, jim nestála za pohled, přestože její obličej byl červený jako pouštní písek, vlasy

měla plné uschlého listí a na sobě pouze tenkou noční košili. Z modliteb je nevytrhlo nic. Určitý zájem vzbudila u dětí australských domorodců, které si hrály v prachu. Avšak nikde nezahlédla žádného Evropana.

Zamířila k hotelu, když vtom se jí zmocnil dojem, že je sama. Zůstala stát a otočila se. Australci zmizeli. Zvláštní, nikde je neviděla. Dočista ji tím zmátli. Jak se dokázali ztratit uprostřed ploché krajiny? Byla však příliš zesláblá, aby nad tím přemýšlela. Umdlévala vyčerpáním a žízni, stěží se držela na nohou. Stála na nich jen silou vůle. Když se doplahočila ke dveřím, málem neměla sílu stisknout kliku. Opřela se o ně a vklopýtala dovnitř. Uvnitř panovalo šero a chvíli trvalo, než si na ně její oči zvykly. Muž a žena, stojící za barem, na ni udiveně zírali. Čtyři nebo pět hostů, kteří tu popíjeli, k ní byli otočení zády.

„Vlak... Vrábí se?“ zapípala slabým hláskem, než se pod ní podlomila kolena. Užaslý pohled majitelů hotelu téměř nevnímala, neboť vzápětí omdlela.